

Sygn. akt I C 254/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant: p.o. prot. sęd. Barbara Podruczna

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 roku w Kłodzku

na rozprawie sprawy

z powództwa P. we W.

przeciwko R. M.

o zapłatę 1.711,24 złotych

oddala powództwo.

(...)

UZASADNIENIE

P. we W. wniósł pozew przeciwko R. M. o zapłatę kwoty 1711,24 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14.08.2018r. W uzasadnieniu podał, że pozwany zawarł w dniu 17.07.2015r. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymał określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z tego zobowiązania, wobec czego niespłacona należność główna stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie. Powód nabył wierzytelność od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej w dniu 19.09.2017r. Na należność, dochodzoną pozwem składa się: kwota 1400 zł, tytułem należności głównej, kwota 311,24 zł, tytułem skapitalizowanych odsetek, naliczane przez wierzyciela pierwotnego zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej należności głównej, oraz odsetki ustawowe za opóźnienie, naliczane przez powoda za okres po dniu cesji do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia.

Stan faktyczny:

W dniu 19.09.2017r. strona powodowa zawarła z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, w tym wierzytelność przeciwko pozwanemu z tytułu umowy z dnia 17.07.2015r., w skład której wchodziła kwota 1400 zł (kapitał), kwota 232,30 zł (odsetki), kwota 47 zł (koszty).

Dowód:

umowa przelewu wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika do umowy cesji (k-24-29).

W dniu 14.08.2018r. strona powodowa P. we W. wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr(...) (...), stwierdzając, że w dniu 19.09.2017r. nabyła od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej w W. wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z umowy Ramowej umowy pożyczki o nr (...), na którą składa się kwota 1400 zł, jako należność główna, i kwota 311,24 zł, jako odsetki.

Dowód:

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) (k-20).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej w świetle art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. Musi on zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia.

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwość żądania zapłaty od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby przysługiwała jej wymagalna wierzytelność, względem pozwanego, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne. Na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, że pozwany, zgodnie z zawartą umową pożyczki, zobowiązany był do zwrotu na rzecz pożyczkodawcy konkretnej kwoty w określonym terminie - dopiero niewykonanie w terminie tego zobowiązania skutkowało naliczeniem odsetek za opóźnienie w wysokości określonej w umowie (art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc i art. 509 kc, art. 720 § 1 kc, art. 455 kc, art. 481§1 kc). Strona powodowa nie przedłożyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń, w szczególności umowy pożyczki, o której mowa w pozwie. Twierdzenie powoda pozostało gołosłowne. Sam fakt, że powód nabył wierzytelność od podmiotu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej w W. nie dowodzi, co oczywiste, że zbywcy przysługiwała konkretna wymagalna wierzytelność. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany zawarł w dniu 17.07.2015r. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymał „określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie”, pomijając milczeniem zarówno wysokość kwoty pożyczki, jak i termin spełnienia zobowiązania. „Precyzyjnie określone warunki umowy” były ponadto niemożliwe do ustalenia, wobec braku dowodu, w postaci odpisu przedmiotowej umowy, co do której powód stawia pozwanemu zarzut niewykonania zobowiązania (art. 720 § 2 kc). Rzeczą powoda było wykazanie podstawy faktycznej żądania, wysokości i wymagalności zobowiązania. Tymczasem wszystkie istotne okoliczności pozostały nie tylko nieudowodnione, ale także niewyjaśnione przez powoda, który poprzestał na przedłożeniu umowy przelewu wierzytelności i wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu. Ostatni z wym., dowodów, jako dokument prywatny, nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim twierdzeń - stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie określonej treści (art. 245 kpc). Wbrew twierdzeniom powoda, dokument ten nie stanowi dowodu na fakt istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia. Niewykazanie wymagalności roszczenia stanowi wystarczającą przesłankę oddalenia powództwa. Niezależnie od tego, brak było podstaw do naliczenia odsetek za opóźnienie, skoro powód nie udowodnił wysokości i terminu wymagalności dochodzonej kwoty, jak również wysokości odsetek umownych, które, jak gołosłownie wskazał, zostały naliczone przez wierzyciela pierwotnego „zgodnie z postanowieniami umowy” (art. 455 kc, art. 481 § 1 kc). Zaniedbanie powoda w zakresie wykazania daty wymagalności roszczenia, uniemożliwiły zarazem zbadanie zarzutu przedawnienia. Zgodnie z art. 117 § 2¹ kpc, po upływie terminu przedawnienia (który w tym wypadku wynosi 3 lata – art. 118 kc) nie można domagać się zaspokojenia roszczenia, przysługującego przeciwko konsumentowi. W sytuacji, gdy obecnie Sąd z urzędu bada wpływ terminu przedawnienia roszczenia, przysługującego przeciwko konsumentowi, powód powinien był udowodnić datę wymagalności roszczenia, a w konsekwencji, że pozew został wniesiony przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, w sytuacji, gdy strona powodowa jest profesjonalnym przedsiębiorcą, trudniącym się obrotem wierzytelnościami i była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7–8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuacji stron w niniejszej sprawie.